

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobců:

a) **R. O. P.**

b) **Ing. J. G.**

c) **NESON s.r.o.**

sídlem Jarošova 1241/7, 669 02 Znojmo

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Radkem Ondrušem

sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno

proti

žalovanému:

**Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a
stavebního řádu**

sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2016, č. j. JMK 122321/2016, sp. zn. S-JMK 102837/2016 OÚPSŘ

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 18. 8. 2016, č. j. JMK 122321/2016, sp. zn. S-JMK 102837/2016 OÚPSŘ, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku ve výši 39 274 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobkyně a) a b) domáhaly zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (věc je vedena u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 178/2016) a žalobce c) se rovněž včas podanou žalobou domáhal zrušení stejného rozhodnutí žalovaného (věc byla původně vedena Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 30 A 180/2016). Citovaným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto výrokem pod bodem I. společné odvolání žalobkyň a) a b) a výrokem pod bodem II. odvolání žalobce c), v obou případech z důvodu nepřipustnosti odvolání. Prvostupňovým správním rozhodnutím Městského úřadu Znojmo, odboru výstavby, vydaného dne 28. 9. 2015 pod sp. zn. SMUZN Výst.5029/2015-Pa, č. j. MUZN 66363/2015, byla povolena na základě žádosti společnosti SV - Reality, s.r.o. realizace stavby označené jako „novostavba bytového domu včetně vnitroareálové dopravní infrastruktury – Kellerův mlýn Znojmo“ na pozemcích p. č. x, x a x v k. ú. Znojmo-město, přičemž předmětem rozhodnutí byla stavba bytového domu a zpevněné plochy.
2. Usnesením ze dne 17. 7. 2018, č. j. 30 A 178/2016 – 37 krajský soud spojil ke společnému projednání rozhodnutí obě zmíněné žaloby žalobců a), b) a c).

II. Obsah žalob

3. Žalobci uváděli, že jim podle názoru správního orgánu nemělo příslušet postavení účastníka stavebního řízení, přestože žalobci a) a c) jsou vlastníky pozemku, který přímo sousedí s pozemkem stavby p. č. x v k. ú. Znojmo a parkovací stání jsou budována pouhých 0,5 m od pozemku žalobkyně a). Žalovaný zúžil posouzení dotčení vlastnického práva žalobců stavbou výhradně na provádění stavby, aniž by zohlednil další skutkové okolnosti daného případu. Žalobci poukázali na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 4. 2016, č. j. 31 A 24/2014 – 39 v části, v níž řešil okruh účastníků řízení podle ust. § 109 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném pro projednávanou věc. Dále žalobci namítali, že z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že mezující sousedé budou účastníky územního a stavebního řízení vždy. Ohledně dotčení vlastnických práv žalobkyně b) a žalobce c) se žalovaný omezil na pouhé poměřování vzdálenosti jejich nemovitosti s pozemky, na nichž má být stavba realizována. Zcela pominul otázky obtěžování a zásahu do vlastnického práva žalobců např. hlukem, prachem či zvýšenou dopravní obslužností při samotném provádění stavby v bezprostřední blízkosti zahrady rodinného domu.
4. V případě výstavby předmětné nemovitosti se jedná o bytový dům, přičemž možnost dotčení vlastnických práv existovala i v případě jen pouhého provádění stavby. Bytový dům čítá 17 bytových jednotek, přičemž zakládání stavby, budování parkovacích stání, navrhnutý způsob odvodnění pojezdových ploch a parkovacích stání má zásadní dopad na pozemek žalobců. Žalobci dále namítali vnitřní rozpor napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný uvádí, že v důsledku stavby nesmí docházet k uvolňování látek nebezpečných pro zdraví a k obtěžování hlukem v důsledku nedostatečných zvukoizolačních vlastností a následně překvapivě uvádí, že mají být posuzovány tyto skutečnosti v územním řízení.

Součástí projektové dokumentace ke stavebnímu řízení musí být i projekt způsobu vytápění stavby, odvodu spalin, popis konstrukčního řešení stavby s ohledem na zvukovou izolaci, zásady organizace výstavby s ohledem na potřeby a spotřeby rozhodujících médií a hmot, jejich zajištění, odvodnění staveniště, napojení staveniště na stávající dopravní a technickou infrastrukturu, vliv provádění stavby na okolní stavby a pozemky, ochrana okolí staveniště a požadavky na související asanace, demolice, kácení dřevin apod. Všechny tyto informace mají zásadní vliv na majetek žalobců, neboť jsou vlastníky pozemků a staveb v bezprostřední blízkosti stavby a vliv provádění stavby na jejich majetek mohou ověřit až právě z předložené projektové dokumentace.

5. Žalobci byli postupem správního úřadu kráceni ve svém právu na spravedlivý proces, neboť jim bylo odmítnuto účastenství ve správním řízení. Žalobci se tak nemohli účastnit řízení, vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a v případě závazných stanovisek nemohli využít možnosti jejich přezkumu k mimořádným opravným prostředkům, popř. k samostatné správní žalobě. Nepředložení podkladů způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Snahou žalovaného je stavbu legalizovat tak, aby zájmy stavebníka byly uspokojeny za každou cenu, a to k proti zájmům žalobců. Žalovaný se navíc odklonil od své zaběhnuté praxe, kdy mezující sousedy vždy v případech známým žalobcům za účastníky řízení považuje. S námitkami žalobců se žalovaný vypořádal pouze jejich prostou negací, v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny pouze obecné a zcela nepřezkoumatelné formulace. Žalovaný neuvedl žádné právní názory či vlastní úvahy, ze kterých vycházel. Rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, je vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné pro absenci řádného odůvodnění. Žalobci poukázali na mimořádně vysokou společenskou škodlivost jednání žalovaného, který v rozporu s ustálenou judikaturou znemožňuje vlastníkům sousedních staveb hájit svá práva a právem chráněné zájmy, přestože jim to stavební zákon umožňuje.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný uvedl, že zásadně nesouhlasí, že by pro něj měl být závazným právní názor Krajského soudu v Brně vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 4. 2016, sp. zn. 31 A 24/2014. Novela stavebního zákona č. 350/2012 Sb. s účinností od 1. 1. 2013 nahradila dosavadní formulaci § 109 písm. e) stavebního zákona „účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno“ formulací: „může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno“. Novela jako výsledek legislativního procesu fakticky zpřísnila kritéria pro hodnocení otázky účastenství ve stavebním řízení. Toto ustanovení nebylo označeno Ústavním soudem za protiústavní a v citovaném znění je v platném znění stavebního zákona zakotveno. Ve skutečnosti se o zúžení práv občanů nejedná, neboť veškeré dopady stavby a její vliv do území jsou předmětem zkoumání v územním řízení. V územním řízení jsou odlišná i kritéria pro přiznání postavení účastníků řízení – tzv. sousedů, neboť účastníky územního řízení jsou podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám, anebo sousedním pozemkům, nebo stavbám na nich, může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Ochrana vlastnických práv sousedů, která mohou být dotčena umístěním konkrétní stavby v určitém území, a tedy nepochybně jejími vlivy, je koncentrována zejména do územního řízení.

7. S tvrzením žalobkyně, že „mezující sousedé budou účastníky územního a stavebního řízení vždy“ se žalovaný neztotožňuje. V takovém případě by totiž zcela postrádalo význam ust. § 109 písm. e) stavebního zákona, neboť účastníkem stavebního řízení by byl každý vlastník přímo sousedícího pozemku a nebyl by zde prostor pro úvahu správního orgánu o existenci možnosti dotčení práv těchto osob. Citované tvrzení ostatně neobsahuje ani náleze Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 609/04 ze dne 7. 4. 2005, na nějž odkazuje Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 22. 4. 2016, č. j. 31 A 24/2014 – 39 v odst. 21, stejně jako žalobci. Nálezem Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005 byl zrušen rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 2/2002 ze dne 15. 7. 2004, jenž se týkal účastenství v územním řízení, vedeném podle stavebního zákona č. 50/1976 Sb. Právní úprava týkající se umísťování a povolování staveb doznala od doby platnosti zákona č. 50/1976 Sb. změn, a to i v částech týkajících se účastenství v řízení. V posledně popsáném případě se jednalo o umístění stavby tak, že připojení a vedení elektřiny zasahovalo do pozemku stěžovatele a obvodové zdi chráněného areálu kostela ve vlastnictví stěžovatele a jednalo se tedy o diametrálně odlišnou situaci od předmětné věci, kdy byla povolena stavba ve vzdálenosti cca 25 – 30 m od staveb žalobců.
8. Formulace „mezující sousedé budou účastníky územního a stavebního řízení vždy“ je obsažena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 10/2013 – 58, na nějž odkazoval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 4. 2016, č. j. 31 A 24/2014 – 39. V této věci bylo rozhodováno podle stavebního zákona č. 183/2006 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2012, který normoval v § 109 odst. 1 písm. e), že účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku, mohlo-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou dotčeno. Nejvyšší správní soud se touto problematikou v citovaném rozsudku zabýval, zdůraznil odlišnost znění § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, účinného do 31. 12. 2012 a uvedl, že s účinností od 1. 1. 2013 (tedy po rozhodování správních orgánů v dané věci) došlo ke změně citovaného ustanovení, které nyní stanoví, že účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel, že (teprve) od 1. 1. 2013 může přímé dotčení vlastníka spočívat pouze v „provádění stavby“, nikoliv v „dotčení stavbou“. V případě žalovaného rozhodnutí bylo rozhodováno podle znění stavebního zákona, účinného po 1. 1. 2013.
9. K tvrzení žalobce, že žalovaný neakceptoval právní názor Ústavního soudu vyjádřený v nálezu sp. zn. III.ÚS 609/2004 krajský úřad uvedl, že tato judikatura se týkala jiné právní úpravy a jiného znění stavebního zákona. K názoru Krajského soudu v Brně, vyjádřenému v rozsudku ze dne 22. 4. 2016, č. j. 31 A 24/2014 – 39, žalovaný uvedl, že je evidentní, že současné platné znění stavebního zákona zpřísnilo podmínky pro přiznání postavení účastníka stavebního řízení vlastníkům sousedních pozemků a staveb na nich a je nezpochybnitelné, že k této změně došlo legislativním procesem souladným s Ústavním pořádkem ČR. Žalovaný tedy nepochybil, když posoudil otázku účastenství žalobců ve stavebním řízení tak, jak popsal v odůvodnění výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Účastníkem stavebního řízení jsou podle § 109e stavebního zákona vlastníci sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jejich vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Prvním předpokladem pro naplnění definice účastníka stavebního řízení je existence vlastnického práva k sousednímu pozemku nebo stavbě.

10. O naplnění této podmínky není sporu, a to ani v případě žalobkyně b), která je vlastníkem sousedního, nikoliv však mezujícího pozemku, a to ve smyslu nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 19/99 ze dne 22. 3. 2000.
11. Druhým zákonným předpokladem je potence přímo se dotknout vlastnického či jiného práva k pozemku nebo stavbě prováděním stavby. Pojem „přímé dotčení vlastnického práva“ je konstantně vykládán jako změna poměrů v lokalitě, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv. Může se jednat např. o dotčení imisemi, stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem, zvýšenou intenzitou dopravy apod. Z projektové dokumentace vyplývá, že povolovaná stavba bytového domu je staticky nezávislá, je založena na základových pasech doplněných pilotami a mikropilotami, svislé zdivo je navrženo z keramických tvárnic, stropy monolytické. Z projektové dokumentace vyplývá, že na místě stavby nebudou prováděny žádné zemní práce a nebude použito žádných stavebních mechanismů, které by prováděním stavby mohly nad míru přiměřenou poměrům negativně ovlivnit sousední pozemky a stavby na nich. Prováděním stavby nebudou dotčeny okolní pozemky, inženýrské stavby, sítě ani komunikace. Krajský úřad popsál vzdálenosti pozemků a stavby jednotlivých žalobců od povolované stavby, neboť tyto údaje pokládal za důležité pro posouzení možnosti dotčení jejich práv prováděním stavby.
12. Z projektové dokumentace je zřejmé, že staveniště bude odvodněno do nové kanalizační přípojky v ulici Coufalova a zpevněné plochy budou prováděny až po vybudování dešťové kanalizace, do které bude odváděna srážková voda z nich. Zaplavení pozemků zahrad je proto (za normálních okolností) vyloučeno. Způsob provádění stavby ani navržený způsob odvodnění staveniště či pojezdových ploch nemůže mít dopad na tyto nezastavené pozemky. Provádění stavby, která není nadměrného rozsahu ani konstrukčně neobvyklá a při její realizaci postačí použití obvyklých stavebních mechanismů, není způsobilé změnit poměry v území nad míru obvyklou a přiměřenou a zejména není způsobilé zasáhnout práva žalobců. Žalovaný proto dospěl k závěru, že druhá podmínky ve smyslu ust. § 109 písm. e) stavebního zákona nebyla naplněna.
13. Žalovaný rovněž odmítl, že by jeho rozhodnutí mělo trpět vnitřním rozporem. V rozhodnutí žalovaný uvedl v obecné rovině, že ve stavebním řízení stavební úřad ověří účinky budoucího užívání stavby, že v důsledku užívání stavby nesmí např. docházet k uvolňování nebezpečných částí do ovzduší, k uvolňování látek nebezpečných pro zdraví, k uvolňování nebezpečných záření atd. a že předmětem pozorování již nejsou otázky vlivu stavby do území, neboť tato problematika je posuzována v územním řízení. Důvodem těchto konstatování byla snaha osvětlit rozdílné aspekty v posuzování umístění stavby v územním řízení a její realizace ve stavebním řízení. Žalovaný dále doplnil, že jisté nepohodlí spojené s realizací stavebních prací nelze považovat za dotčení vlastnických práv. Strpění takového nepohodlí lze předpokládat, neboť jeho vyloučení by mělo za následek nemožnost povolení jakékoliv stavby v jakémkoliv území, což stavební zákon ani územní plán či občanský zákoník nepředpokládá.
14. Uspokojení zájmu stavebníka je podstatou stavebního řízení. Stavební úřad po provedeném stavebním řízení buď vydá stavební povolení (a tudíž plně uspokojí stavebníka), nebo žádost zamítne. Je zřejmé, že stavební povolení lze vydat případně i přes nevůli či „proti zájmům“ účastníků řízení či dalších osob.

15. Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že by se odklonil od zaběhnuté praxe. Prvotní okruh účastníků řízení stanoví stavební úřad v rámci prvostupňového řízení. Krajský úřad sice nevede statistiku týkající se postavení účastníků jako účastníků řízení, avšak konstatuje, že obdobná rozhodnutí, kdy vlastníkům sousedních pozemků či staveb nebylo přiznáno postavení účastníků řízení, nepochybně existují. V žádném případě nelze považovat za „zaběhnutou praxi“ přiznání postavení účastníků stavebního řízení vlastníkům sousedních pozemků nebo staveb bez toho, že by byla posouzena možnost dotčení jejich vlastnických práv prováděním stavby. Žalobkyně v odvolání neuvedly žádné námitky týkající se povolení stavby. Žalobkyně tedy neuvedly skutečnosti ve smyslu ust. § 109 písm. e) stavebního zákona zakazující jejich postavení jako účastníka stavebního řízení, nespecifikovaly konkrétní pozemky či stavby v jejich vlastnictví, na které by podle jejich názoru mohlo mít provádění zamýšlené stavby dopad a přímo se tak dotknout jejich vlastnických práv. Pouze uvedly, jsou vlastníky mezujícího, resp. sousedního pozemku. Rovněž neuvedly, z jakých konkrétních skutečností dovozují možnost přímého dotčení svých vlastnických práv, pouze obecně konstatovaly, že jejich práva byla napadeným rozhodnutím přímo dotčena. Veškeré argumenty uvedené v odvolání na podporu tvrzení o účasti ve stavebním řízení se týkaly umístění stavby a byly uplatněny v územním řízení. Krajský úřad sám na místě stavby provedl ohledání v rámci odvolacího řízení proti územnímu rozhodnutí. Vzájemná konfigurace pozemků a staveb žadatele i žalobců jsou známa a dotčení vlastnických práv tak žalovaný mohl kvalifikovaně posoudit. Zásadu legitimního očekávání nelze nadřazovat zásadě individuálního posouzení každé věci. Lze jen stěží předpokládat, že by ve stavebních řízeních mohl být výsledek takového zkoumání předjímatelný na základě legitimního očekávání, neboť kombinace různých staveb či pozemků a jejich vzájemného působení jsou v těchto specifických řízeních velmi různorodé. Zásada legitimního očekávání se obecně týká primárně otázky vydání meritorních rozhodnutí, např. žadatel by mohl legitimně očekávat, že splní-li veškeré podmínky dané stavebním zákonem, zvláštními předpisy, územním rozhodnutím apod., bude mu vydáno stavební povolení, pokud tomu nebudou bránit námitky takového charakteru, že by vydání stavebního povolení znemožnily. Legitimní očekávání spočívající ve shodnosti posouzení je limitováno předpokladem, neexistence rozdílu skutkových okolností posuzovaných věcí.

IV. Jednání před soudem

16. V rámci nařízeného jednání setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Zástupce žalobců poukázal na skutečnost, že již došlo k předpokládaným incidentům na pozemcích žalobců, kdy jim nezjištěný pachatel poničil vegetaci bránící omezování jejich soukromí s ohledem na minimální vzdálenost povolené stavby od jejich nemovitostí.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloby byly podány včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žaloby přípustné (zejména § 65, 68 a 70 s.ř.s.).
18. Vzhledem k tomu, že žalobci uplatnili námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať již

pro jeho nesrozumitelnost, či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (ex offio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného postupem podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušeno.

19. Žalobci v této souvislosti namítali, že žalovaný v rámci odvolacího řízení se s odvolacími námitkami vypořádal jejich prostou negací, přičemž uvedl pouze obecné a zcela nepřezkoumatelné formulace (neuvedl žádné právní názory, či vlastní úvahy, ze kterých vycházel a kterými se řídil). Podle názorů žalobců je napadené rozhodnutí žalovaného rovněž vnitřně rozporné. Krajský soud k takto předestřené námitce na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodu rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými námitkami a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
20. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je možné seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k uplatněným námitkám žalobců zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Namítanou nepřezkoumatelnost proto krajský soud v daném případě neshledal.
21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se nejprve zabýval otázkou přípustnosti žalobci podaných odvolání a v této souvislosti i otázkou přímého dotčení jejich vlastnického práva k pozemkům a stavbám na nich vydáním stavebního povolení a tedy naplněním ust. § 109 písm. e) stavebního zákona, podle něhož platí, že účastníky stavebního řízení jsou vlastníci sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jejich vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Při svém rozhodování vyšel žalovaný ze závěrů, že stavební zákon neváže přiznání účastenství ve stavebním řízení na možnost dotčení samotnou stavbou, ale výhradně na možnost přímého dotčení jejím prováděním; možné důsledky a vlivy stavby na její bezprostřední a širší okolí přezkoumává stavební úřad v řízení územním. Ve stavebním řízení jsou pak řešeny výhradně technické otázky související s prováděním stavby. Žalovaný vyšel z projektové dokumentace a z dalších zjištění, přičemž konkrétně uvedl veškeré nemovitosti ve vlastnictví žalobců, které se nacházejí v blízkosti povolované stavby, tyto konkrétně popsal jak umístěním, tak charakterem, vylíčil jejich vzdálenosti od povolené stavby, resp. od pozemků, na nichž je stavba povolována a z těchto skutečností konkrétně učinil ve vztahu k jednotlivým žalobcům úvahy, které vyústily v závěr, že jejich vlastnické právo nemůže být prováděním stavby přímo dotčeno. Při svých úvahách vycházel žalovaný dále z charakteru povolované stavby, která je staticky nezávislá. Žalovaný se dále zabýval také

uplatněnými námitkami žalobců, přičemž uvedl, že se jedná o námitky směřující proti samotné stavbě, tedy proti jejímu umístění. Jde o námitky, které byly uplatněny v rámci územního řízení (včetně řízení odvolacího). Žalovaný dále uvedl, že se těmito námitkami v odvolacím rozhodnutí vydaném v rámci územního řízení podrobně zabýval, dospěl k závěru, že předmětná stavba není způsobila imise kouře, prachu, hluku, otřesy a vibrace apod. nad míru, jenž by byla přiměřená poměrům. Žalovaný konstatoval, že stavbou se sice zvýší možnost nahlížení z oken povolované stavby, avšak nikoliv nad míru přiměřenou poměrům, přičemž pouhou možnost nahlížení z oken do oken sousední budovy nelze považovat za imisi. Žalovaný se rovněž zabýval v rámci územního řízení souladem stavby s požadavky danými v ust. § 90 stavebního zákona a neshledal rozpor stavby s těmito požadavky. Žalovaný dále uvedl, že v případě, kdy je zamítnuto odvolání pro nepřipustnost, nepřezkoumává se rozhodnutí postupem podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu.

22. Pokud jde o žalobkyni a), žalovaný zjistil, že tato je vlastníkem pozemku p. č. x a x v k. ú. Znojmo-město se stavbou č. p. x. Pozemek p. č. x (zahradu) má společnou hranici s pozemkem p. č. x v k. ú. Znojmo-město, na němž má být realizován objekt bytového domu a část parkovacích stání, v místě jeho severního nároží. Společnou hranici má rovněž s pozemkem p. č. x v k. ú. Znojmo-město, na němž mají být realizována parkovací stání. Parkovacích stání v místě společných hranic je celkem pět. Povolovaná stavba bytového domu je v nejbližším místě vzdálena od společné hranice pozemku p. č. x (zahradu) a p. č. x v k. ú. Znojmo-město 2,52 m. Parkovací stání jsou od společné hranice pozemku p. č. x (zahradu) a p. č. x v k. ú. Znojmo-město vzdálena minimálně 0,5 m. Pozemek p. č. x v k. ú. Znojmo-město, na němž se nachází stavba domu č. p. x, nemá společnou hranici s pozemky dotčenými stavbou a je v nejbližším místě vzdálen od pozemku p. č. x v k. ú. Znojmo-město cca 23 m a od pozemku p. č. x v k. ú. Znojmo-město cca 31,7 m. Dům žalobkyně a) je tak od povolované stavby bytového domu vzdálen cca 25,5 m a od stavby parkovacích stání cca 32 m. Veškerá stavební činnost je povolena výhradně na pozemcích stavebníka a pozemky ve vlastnictví žalobkyně a) nebudou žádným způsobem využívány při provádění stavby.
23. Žalobkyně b) je vlastníkem pozemku p. č. x a p.č. x v k. ú. Znojmo-město, jehož součástí je stavba pro bydlení č. p. x. Tyto pozemky nemají společnou hranici s pozemky, na kterých má být realizována povolovaná stavba. Mezi pozemkem p. č. x v k. ú. Znojmo-město (zahradu) a nejbližšími pozemky povolované stavby se nachází pozemek p. č. x v k. ú. Znojmo-město ve vlastnictví žalobkyně a), resp. pozemek p. č. x v k. ú. Znojmo-město ve vlastnictví jiných osob. Na pozemek p. č. x v k. ú. Znojmo-město navazuje směrem k ulici (dále od pozemku stavby) pozemek p. č. x v k. ú. Znojmo-město s domem č. p. x. Pozemek zahrady p. č. x v k. ú. Znojmo-město je od hranice pozemku p. č. x v k. ú. Znojmo-město v nejbližším místě vzdálen cca 8 m a od povolované stavby cca 14,4 m. Od pozemku p. č. x v k. ú. Znojmo-město, na němž mají být realizována parkovací stání, je pozemek zahrady vzdálen minimálně 11 m. Dům č. p. x a pozemek p. č. x v k. ú. Znojmo-město žalobkyně b) je od povolované stavby bytového domu vzdálen cca 30 m a od parkovacích stání cca 34 m.
24. Žalobce c) je vlastníkem pozemku p. č. x a x v k. ú. Znojmo-město se stavbou č. p. x. Pozemek p. č. x v k. ú. Znojmo-město (zahradu) má společnou hranici s pozemkem p. č. x v k. ú. Znojmo-město, na němž má být realizován objekt bytového domu. Povolovaná stavba bytového domu je v nejbližším místě vzdálena od společné hranice pozemku p. č. x

(zahradu) a p. č. x v k. ú. Znojmo-město 2,25 m – tato vzdálenost se týká jednoho bodu, a to kosého nároží arkýře v prvním NP povolovaného bytového domu. Odstupová vzdálenost zbývající obvodové stěny stavby od společné hranice pozemku je 2,52 až cca 4 m. Pozemek p. č. x v k. ú. Znojmo-město, na němž se nachází stavba domu č. p. x, nemá společnou hranici s pozemkem dotčeným stavbou a je v nejbližším místě vzdálen od pozemku p. č. x v k. ú. Znojmo-město cca 21 m. Dům žalobce c) je od povolované stavby bytového domu vzdálen cca 23 – 25 m. Z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jenž bylo vydáno stavební povolení vyplývá, že veškerá stavební činnost je povolena výhradně na pozemcích stavebníka.

25. Poloha nemovitostí jednotlivých žalobců v blízkosti stavby a jejich umístění vzhledem k povolované stavbě a pozemku, na němž má být stavba umístěna, vyplývá rovněž z připojené správní dokumentace a žádný z žalobců vůči shora uvedeným zjištěním ničeho nenamítal.
26. Výkladem ust. § 109 písm. e) stavebního zákona, ve znění účinném po 31. 12. 2012, podle něhož platí, že účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo **prováděním stavby** přímo dotčeno, se opakovaně zabýval v rámci své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 9 As 324/2016 – 52 ve skutkově obdobné věci (druhostupňové odvolací rozhodnutí zamítlo odvolání tamější žalobkyně jako nepřípustné proti stavebnímu povolení s tím, že tamější žalovaný shledal, že žalobkyně nemohla být prováděním navržené stavby přímo dotčena na vlastnickém právu k pozemkům či stavbám na nich, tudíž nebyla účastníkem řízení; jediné účastníkem řízení přitom může podat odvolání) mj. dospěl k následujícímu závěru: „[46] s krajským soudem lze souhlasit v tom, že pro hodnocení, zda žalobkyni svědčilo účastenství ve stavebním řízení, bylo podstatné, zda provádění stavby se může přímo dotknout vlastnického práva k pozemku žalobkyně nebo jejím stavbám na nich, nikoliv však to, zda umístěním navrhované stavby nebo jejím provozem po dokončení může být žalobkyně přímo dotčena na vlastnickém právu ke svým nemovitostem. Krajský soud má pravdu v tom, že přímé dotčení umístěním sousedních nemovitostí stavby či jejím provozem by bylo důvodem účastenství v územním řízení. Dle § 114 odst. 2 stavebního zákona se ve stavebním řízení nepřiblíží k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení. Předmět územního řízení a stavebního řízení je odlišný, a proto je na zákonné úrovni i jinak vymezeno účastenství v těchto řízeních. Je sice pravda, že žalovaný se v rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení vyjadřoval i k otázkám, které mají své místo v územním rozhodnutí (k nim viz bod [47] níže), to však nic nemění na tom, že rozhodnutí o odvolání obsahuje i úvahy k § 109 písm. e) stavebního zákona.“ V rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 – 96, Nejvyšší správní soud vyslovil mj. závěr, že „Prováděním stavby je třeba rozumět samotnou stavební činnost v úzkém smyslu, tj. výstavbu, přičemž možnost přímého dotčení záleží na okolnostech individuálního případu s přihlédnutím k povaze zamýšlené stavby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 9 As 324/2016 – 52).“ Ke stejným závěrům dospěla i komentářová literatura – Komentář Wolters Kluwer a obdobně Komentář Leges k ust. § 109 písm. e) stavebního zákona, vše dostupné v systému právních informací ASPI.
27. Na základě citované judikatury Nejvyššího správního soudu lze dospět k dílčímu závěru, že žalovaný vyložil v žalobou napadeném rozhodnutí správně ust. § 109 písm. e) stavebního zákona, a to tak, že účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo **prováděním stavby**

přímo dotčeno. Jak poukázal při nařízeném jednání žalovaný, stavební zákon byl od data změny citované právní úpravy (1. 1. 2013) několikrát novelizován, aniž by došlo k zásahu do textu ust. § 109 písm. e) stavebního zákona, tedy nelze ani předpokládat, že by novela stavebního zákona účinná od 1. 1. 2013 obsahovala chybu v okruhu účastníků stavebního řízení.

28. Pro další posouzení věci je rozhodné, že žalovaný uznal u všech tří žalobců postavení „vlastníka sousedního pozemku nebo stavby na něm“, přičemž respektoval výklad tohoto pojmu provedený Ústavním soudem (judikatura Ústavního soudu v tomto směru je shrnuta např. ve shora již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 – 96, v jehož rámci Nejvyšší správní soud uvedl: *„Jak správně konstatoval již městský soud, ústavně konformním výkladem pojmu „sousední pozemek“ je výklad extenzivní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III.ÚS 609/04, dostupný tak jako ostatní zde uvedené rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>). Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl.ÚS 19/99 sousedním pozemkem není pouze pozemek mající společnou hranici s pozemkem, na kterém má být stavba realizována (tzv. mezující pozemek), sousedství je třeba chápat širěji, neboť účinky provádění staveb se neprojevují jen v hranicích stavebního pozemku. Sousední nemovitostí se rozumí i pozemek, který s plánovanou stavbou bezprostředně nesousedí, dokonce může být od stavby i značně vzdálen (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014 – 41, či ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 As 3/2016 – 54, dostupné tak jako ostatní zde uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz).“*
29. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že vzhledem k charakteru povolované stavby a vzhledem ke vzdálenosti a charakteru nemovitostí žalobců je třeba je všechny považovat za „vlastníky sousedního pozemku nebo stavby na něm“ ve smyslu ust. § 109 písm. e) stavebního zákona.
30. Zbývá posoudit, zda mohou být vlastnická práva žalobců jakožto vlastníků sousedního pozemku, resp. stavby na něm, přímo dotčena prováděním stavby. Z polohy jednotlivých pozemků a staveb žalobců nacházejících se v blízkosti povolované stavby, jak jsou vylíčena v odst. původní [22], [23] a [24]. Soud dále z obsahu spisové dokumentace zjistil charakter povolené stavby. Jedná se o novostavbu bytového domu, samostatně stojícího čtyřpodlažního bytového domu. Bytový dům bude vystavěn z tradičních materiálů, jeho zastřešení bude řešeno plochou střešní konstrukcí s atikou. Založení stavby bude provedeno na základových betonových pasech sprážených deskou. Svislé nosné konstrukce budou vyhotoveny z keramických tvárnic s kontaktním zateplovacím systémem. Objekt bytového domu obsahuje 17 bytových jednotek, sklepní kóje, parkovací stání a garáže. Zastavěná plocha činí 446 m², obestavěný prostor činí 5 691 m³. V prvním nadzemním patře jsou umístěny 3 bytové jednotky (3 + KK a 2x 2 + KK), 3 garáže pro osobní vozidlo, 3 sklepní kóje, společné prostory domu, ve druhém nadzemním podlaží je umístěno 5 bytových jednotek (3x 2 + KK, 3 + KK a 4 + KK), ve třetím nadzemním patře je umístěno 5 bytových jednotek (3x 2 + KK, 3 + KK a 4 + KK) a ve čtvrtém nadzemním patře jsou umístěny 4 bytové jednotky (2 + KK, 3 + KK, 3 + 1 a 4 + KK). Objekt č. 2 jsou zpevněné plochy, přičemž pojezdové plochy budou provedeny s asfaltovým povrchem, chodníky a parkovací stání budou ze zámkové dlažby kladené do pískového lože se zhutněným šterkopískovým podsypem. Terasy budou provedeny jako betonové na hutněném šterkopískovém podkladu. Na betonových deskách budou položeny dřevěné terasové rošty. Odvodnění zpevněných ploch bude se spádem od

objektu bytového domu do žlabů a vypustí s napojením na jednotnou kanalizaci. Pokud jde o parkovací stání, jeho zastavěná plocha je 238 m², zeleň bude o celkové ploše 231 m².

31. V podmínkách pro provedení stavby v rámci stavebního povolení je mj. uvedeno, že zařízení staveniště bude na pozemku stavebníka, stavba bude prováděna stavebním podnikatelem, kterého stavebník oznámí stavebnímu úřadu po ukončení výběrového řízení před zahájením stavby; zahájení zemních prací je třeba oznámit správcům jednotlivých sítí technické infrastruktury s dostatečným předstihem. Dále je uvedeno, že při realizaci stavby budou výkopové a stavební práce prováděny s důrazem na maximální snížení negativního vlivu stavby na okolní zástavbu, tj. zejména zajištění maximálního snížení hluchnosti a prašnosti.
32. Z uvedeného popisu stavby a ze stanovení podmínek pro její provedení jednoznačně vyplývá, že se jedná o stavbu nikoliv zanedbatelnou, ale o novostavbu bytového domu se čtyřmi nadzemními podlažními, obsahující 17 bytových jednotek, dále garáže a rovněž zpevněné plochy, a to pojezdové, které budou provedeny s asfaltovým povrchem a chodníky a parkovací stání budou ze zámkové dlažby, kladené do pískového lože se zhutněným šterkopískovým podsypem. Dále jde o terasy vyhotovené jako betonové na hutněném šterkopískovém podkladu. Obestavěný prostor činí 5 691 m³.
33. Přestože v podmínkách pro provedení stavby je uvedeno, že zařízení staveniště bude na pozemku stavebníka a rovněž umístována stavba se nachází na pozemcích stavebníka, nelze rozhodně vzhledem k charakteru stavby dovodit minimálně u mezujících žalobců [žalobkyně a) a žalobce c)], že zde neexistuje možnost přímého dotčení jejich vlastnických práv prováděním předmětné stavby. Z ust. § 109 písm. e) stavebního zákona vyplývá, že pokud existuje pouhá potencialita dotčení vlastnického práva vlastníka sousedního pozemku nebo stavby na něm umístěné prováděním stavby, je třeba takovou osobu považovat za účastníka stavebního řízení. Jak bylo shora uvedeno, žalobkyně a) je přímým mezujícím sousedem nemovitosti, na níž je povolena předmětná stavba, samotná stavba bytového domu je ve vzdálenosti pouhých 2,5 m od pozemku žalobkyně (p. č. x – zahrada), pozemek žalobkyně zcela bezprostředně sousedí s povolenými parkovacími stáními, jež mají být provedeny ze zámkové dlažby kladené do pískového lože se zhutněným šterkopískovým podsypem. Pozemek žalobce c) (p. č. x – zahrada) se nachází pouhých 2,25 m od povolované budovy bytového domu.
34. Ze stavebního povolení dále vyplývá skutečnost, že v rámci **výstavby** povolované budovy bytového domu budou prováděny kromě stavebních prací i zemní a výkopové práce (viz bod 8 a 12 stanovených podmínek pro provádění stavby). Z projektové dokumentace povolené stavby mj. vyplývá, že povrchové odvodnění veškerých zpevněných ploch bude zabezpečeno jeho příčným a podélným sklonem do uličních pústí, které budou následně napojeny na kanalizaci. Z projektové dokumentace dále vyplývá, že základy budovy bytového domu budou provedeny v závislosti na výsledcích geologického průzkumu, přičemž předpokládané založení bude hlubinné na železobetonových pasech a pasy budou dle průzkumu doplněny piloty. Z projektové dokumentace rovněž vyplývá, že předkládané zařízení staveniště zahrnuje jeřáb. Dále je v projektové dokumentaci uvedeno, že podle předběžné bilance zemních prací bude na staveniště nutné dovézt zásypový materiál. Jako zásypový materiál bude použita hutnitelná zemina, šterkovité materiály nebo recyklát. Dále je uvedeno, že dodavatel stavby musí zajistit kontrolu práce a údržbu stavebních mechanismů. Pokud dojde k úniku ropných látek do zeminy, je nutné kontaminovanou zeminu ihned vytěžit a uložit do nepropustné nádoby (kontejneru). U

malých nepropustných ploch možno provést dekontaminaci např. Vapexem. Dále je uvedeno, že stavební suť bude v maximální míře recyklována pro další využití, event. vytěžené přebytečné množství zeminy a sutě ze stavby bez nebezpečných látek bude ukládáno na skládky nebo využito na násypy jiných staveb, rekultivace nebo jiné úpravy dle dispozic nebo se souhlasem odboru ŽP MěÚ. Jako přehled rizik na staveništi v případě zemních prací je mj. uvedeno sesutí stěn výkopů, dále jsou uvedena nebezpečí při bouracích pracích. Při montážních pracích betonových a ocelových konstrukcí a technologií je uvedeno nebezpečí pádu jeřábem přepravovaných břemen, uvedena je práce s řeznými a svářecími nástroji (viz dokumentace k provedení stavby část A, průvodní zpráva, B – souhrnná technická zpráva).

35. S ohledem na obsah projektové dokumentace soud nerozumí vyjádření žalovaného, že „Z projektové dokumentace dále vyplývá, že na místě stavby nebudou prováděny žádné zemní práce, a nebude použito žádných stavebních mechanismů, které by prováděním stavby mohly nad míru přiměřenou poměrům negativně ovlivnit sousední pozemky a stavby na nich“ (viz str. 5 vyjádření žalovaného k žalobě). Z důvodu rozsahu předpokládaných stavebních prací a vzdálenosti stavby od pozemků žalobců nelze v žádném případě vyloučit možnost přímého dotčení jejich vlastnických práv, a to nejen ve vztahu k nezastavěným pozemkům (zahradám), ale i vzhledem ke stavbám umístěným na pozemcích p. č. x, x a x.
36. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 7 As 17/2013, přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Postačuje přitom pouhá možnost dotčení práva. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 10/2013 – 58 mj. dovodil, že každá stavba s sebou nese riziko hluku či prachu; to platí tím spíše, pokud se jedná o stavbu komunikace a postavenou v těsné blízkosti bytového domu, ve kterém stěžovatelé bydlí, resp. o stavbu přímo se dotýkající pozemku v jejich spoluvlastnictví; podle Nejvyššího správního soudu proto mohlo v jím projednávaném případě dojít k dotčení vlastnického práva stěžovatelů hlukem či prachem. V rozsudku ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 As 193/2017 – 24, Nejvyšší správní soud uvedl, že „připomíná, že neurčitý právní pojem přímo dotčen na vlastnickém právu uvedený v § 109 písm. e) stavebního zákona je třeba vykládat vždy s ohledem na konkrétní okolnosti spočívající v povaze stavby a jejích možných dopadech na okolí [srov. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 – 48, který se věnoval otázce účastenství v řízení o změně územního rozhodnutí podle § 34 odst. 1 předchozího stavebního zákona (č. 50/1976 Sb.)]. Blíže se zdejší soud věnoval výkladu tohoto pojmu např. v rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111, publ. pod č. 2029/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[p]římým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise (§ 127 odst. 1 občanského zákoníku). Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického práva nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům.“
37. V posledně citovaném rozsudku šlo o povolení obnovy sloučeného řízení o umístění a povolení stavby pouze řadového rodinného domu (nikoliv čtyřpatrového bytového domu o 17 bytových jednotkách, vč. rozsáhlých parkovacích stání, zpevněných ploch jako v nyní projednávané věci), přičemž Nejvyšší správní soud dovodil, že v rámci jím projednávané věci s ohledem na navrhovanou stavbu rodinného domu a skutečnost, že se mezi stavebním pozemkem a nemovitostmi stěžovatelky nachází dalších 6 řadových rodinných domů a proluka, nelze dovodit, že by dopady stavby rodinného domu na

bezprostřední okolí byly nad míru přiměřenou poměrům. V nyní projednávané věci však jde o zcela jinou situaci, a to výstavbu objemově nepoměrně většího objektu, čtyřpatrového, vč. parkovišť a dalších zpevněných ploch. Žalobkyně a) a žalobce c) jsou přímými mezujícími sousedy a mezi povolenou stavbou a stavbami všech žalobců není žádná další stavební překážka. Navíc, jak bylo shora uvedeno, projektová dokumentace a ostatní správní materiál týkající se řízení o povolení stavby předpokládá kromě stavebních prací i zemní práce ve shora uvedeném rozsahu a předpokládá rovněž vznik rizik shora vylíčených. Za dané situace tedy nelze uvažovat o tom, že by zde došlo k vyloučení možnosti přímého dotčení vlastnických práv žalobců prováděním stavby. Krajský soud v Brně dále připomíná, že judikatura vykládající pojem „přímého dotčení“ v převážné míře pracovala se zněním ust. § 109 písm. e) stavebního zákona, účinném do 31. 12. 2012, a tedy vykládala přímou dotčenost vlastnického práva stavbou jako takovou a nikoliv jejím pouhým prováděním. Jestliže je tedy v projednávané věci povolována výstavba čtyřpatrového 17bytového domu, vč. parkovacích ploch a zpevněných ploch, nelze dovodit, že by zde byla vyloučena eventualita přímého dotčení vlastnických práv žalobců prováděním stavby.

38. Otázka správní praxe a porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu žalobní námitky týkající se tvrzení, že podle vědomostí žalobců žalovaný v případech přímých mezujících sousedů jim přiznává postavení účastníka v rámci stavebního řízení, soud uvádí, že řešení této otázky není s ohledem na shora vyslovený závazný právní názor soudu důležité. V rámci nařízeného jednání žalovaný uvedl, že by se mohlo např. jednat o situaci, kdy by došlo k povolení stavební úpravy na části nemovitosti odlehlé od mezujícího souseda apod., vždy je však třeba na základě konkrétních podmínek vážit účastenství ve smyslu jeho definice zakotvené v § 109 písm. e) stavebního zákona. Krajský soud v Brně jednoznačně dovodil, že úvahy žalovaného vyjádřené v žalobou napadeném rozhodnutí o nemožnosti dotčení vlastnického práva žalobců nemohou obstát.
39. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost je v dalším řízení správní orgán vázán.

VI. Náklady řízení

40. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto mají vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3x 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 25 020 Kč, včetně příslušné daně z přidané hodnoty ve výši 5 254 Kč. V dané věci se jedná o odměnu advokáta JUDr. Radka Ondruše za zastupování žalobců v řízení před krajským soudem za následující úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žalobního návrhu a účast u jednání. Podle ust. § 7 odst. 9 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč, přičemž podle ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu platí, že jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou

nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížena o 20 %. Podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok také na paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. V daném případě náhrada paušálních výdajů činí částku 300 Kč x 9, celkem 2 700 Kč. Odměna advokáta pak činí 9x 0,8 úkonů x 3 100 Kč, dohromady 22 320 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení se tedy sestává z částky 9 000 Kč jako z náhrady za zaplacené soudní poplatky, dále z částky 25 020 Kč z odměny advokáta a z paušálních náhrad a z částky 5 254 Kč, což je daň z přidané hodnoty z odměny advokáta, vč. paušálních náhrad.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. 10. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu